

fra Folkethingets Side, naar et Spørgsmaal som dette har vundet en saa stor Klarhed, som det har i dette Øieblik, at det da i Kraft af sin Bevillingsret, om jeg saa maa sige, sætter sig til Doms over Sagen. — Jeg vejjærede egentlig Ordet for at gjøre denne Indsigelse mod Hensyningen til Statsrevisionen, men jeg skal i Forbindelse dermed villig indrømme, at Spørgsmaal, der jo meget nær berøre det, vi her forhandle, for Øieblikket behandles i et Udvalg af Thinget overfor Statsrevisionens Indstillinger, og at det derfor nu, da Sagen er kommen saa vidt, som den er, vilde være rigtigst med Hensyn til de Forhold, som kun berøre den i Dag foreliggende Sag, at afvente med Hensyn til Detaillerne den Diskussion, som Statsrevisionens Indstillinger her ville fremkalde; men da der saavel fra den høitærede Minister som fra det ærede Medlem for Fredebergsberg (Hall) er blevet fremsat flere stærke Aa-stande med Hensyn til den utvilsomme, ubetingede Ret, utvilsomme Lovlighed af deres Fremgangsmaade, tror jeg, at det ikke vilde være rigtigst, om vi sluttede Diskussionen her, uden at der ogsaa derimod blev gjort en Indsigelse, og jeg kan gjøre denne Indsigelse forholdsvis kort. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Hall) opstillede en Betragtning med Hensyn til Theatrets meget omtalte Reservecfond, som, hvis jeg forstod ham ret, omtrent gik ud paa, at han erkjendte, at der i 1856—57 ikke alene var en Reservecfond, men ogsaa var bestemte Indskrænkninger med Hensyn til denne Reservecfonds Brug, men han mener, at der ved Forhandlingerne i 1858 og ved Finantsloven for 1859—60, som var en Frugt af disse Forhandlinger, blev slaaet en Streg over Reservecfonden og dens Betingelser, over de Indskrænkninger med Hensyn til dens Benyttelse, som tidligere havde været gjældende for Theatret, og han mener fremdeles, at hvad der er kommet til at gjælde ved Finantsloven i 1859—60, siden er kommet til at staa ved Magt og er stadfæstet i Aaret 1870. Jeg tror at have forstaaet det ærede Medlem rigtigst, naar jeg har fremsat hans Tanke saaledes; der er ingen Tvivl om, at det ærede Medlem, som den Gang var Minister, havde den Forudsætning, som han her gaar ud fra, og at dette ogsaa fremgaar af den Lids Forhandlinger, men disse Forudsætninger have paa ingen Maade fundet et tilsvarende, adækvat Udtryk i Finantsloven. Hvad der dengang blev vedtaget, var intet Andet, end at Positionen, der vedrørte Reservecfonden, udgik af Finantsloven, men det er saa langtfra, at Reservecfonden derved er slaaet ihjel, at tværtimod ikke alene den, men ogsaa Indskrænkningerne med Hensyn til dens Benyttelse gjentagne Gange senere ere blevne anerkjendte, og mærkelig nok allerede i det samme Aar, for hvilket den Finantslov gjaldt, hvormed den nye Ordning skulde være kommen frem; thi isølge Statsregnskabet for 1859—60 var der gjort en Forbrug af Reservec-

fondens Midler, som Statsrevisionen ikke kunde billige, ikke kunde anerkjende for berettiget, og derfor indfillede den til Rigsdagen, at det kunde passere. — Det var to forøvrigt ubetydelige Beløb, men det dreier sig ikke her om Beløbenes Størrelse, men om Principet. Statsrevisionens Indstilling lyder saaledes: Det passerer, at to Restancer fra foregaaende Aar, 122 Rd. 64 Sk. og 129 Rd. 32 Sk., ere førte Reservecfonden til Udgift i Regnskabet for 1859—60. Denne Indstilling fra Statsrevisionen blev enstemmig vedtaget af begge Rigsdagens Afdelinger. Dette vidner som jaagt allerede i det første Aar (Mindestad: Maa jeg bede om Ordet!), da den nye Ordning fandt Sted, om, at Reservecfonden anses for at være bestaaende med de dertil svarende Indskrænkninger i Benyttelsen. — Det Exempel, som den ærede Kultusminister ansførte med Hensyn til Loven af 19de Februar 1861, forekommer mig ogsaa at pege netop i samme Retning, idet der nemlig i denne Lov siges, at Sædomskrivningstillægget, som forøvrigt skulde gjælde for Embedsmændene, med Hensyn til Theatret skulde udredes af dets Reservecfond. Jeg vil ikke kalde dette en Bevilling af Reservecfonden — thi til Bevilling hører en Position paa Finantsloven —, men der angives en Hjemmel for Ministeren til at søge en tilsvarende Bevilling paa Finantsloven. Den Omtale, som Reservecfonden blev Gjenstand for i Loven af 1861, vidner atter om det Samme, at dens Eksistens fremdeles var opretholdt. Forøvrigt giver jeg den ærede Minister Ret i den Slutning, han uddrog deraf, at det hjemlede en fortsat Forbrug af Reservecfonden; thi saavidt mig bekjendt, ere disse Midler, som der her er Tale om, ingeninde udredede deraf, og den Opsørelse, vi senere have gjort af visse Forbrug af Reservecfondens Midler, indeholder heller ikke den Position med Sædomskrivningstillægget, eller hvad der er kommet i Stedet, af den simple Grund, at der ikke i Finantsloven optoges en særlig Post, som gav Bevilling af Midler til Sædomskrivningstillægget, saa at jeg tror, at den Slutning, den ærede Minister vil drage af dette Forhold, er ikke holdbar. — Smidlertid henter jeg for mit Vedkommende det stærkeste Vidnesbyrd om, at den Brug, den nævnte Minister har gjort af Reservecfonden, ikke har været berettiget, endnu mere af den Forhandling, som er ført her i Thinget angaaende de femaarige Bevillinger til Theatret for 1870—75, thi derom kan der ingen Tvivl være, at disse Bevillinger bleve gjentagne Aar for Aar kun under den Forudsætning, at der ikke var indrømmede Ministeren nogen saadan uvidet Benyttelsesret overfor Reservecfonden. Hvis jeg ikke erindrer feil, har jeg selv været Ordfører for Forstl. g, der gik ud paa at nedfatte disse Bevillinger, men disse Forslag bleve indbragte her i Salen, og da navnlig fra Finantsudvalgets Ordfører, med den Betragtning, at det havde Intet at betyde, om vi nedfatte disse Tilskud eller ei; thi hvad enten disse